

Голуб

Віктор Забіла

Ой застогнав голуб
У темній дуброві
На голї сухенькій;
Ой заплакав тяжко
Гіркими сльозами
Козак молоденький.
Ой застогнав голуб
У темній дуброві,
Неначе в неволі;
Ой плакав тяжко
Козак молоденький
По нещасній долі.
Ой застогнав голуб
Аж лунь застогнала
У темній дуброві;
Ой заплакав тяжко
Козак молоденький
Да ще й кучерявий.
"Ой чого ж ти, голуб,
Да так тяжко стогнеш?" —
Козак попитався.
"Того, козаченьку,
Того, курчавенький,
Що я спарувався.
Да не пожив літа
З сизою своєю —
Яструби убили;
І діток придбали
Двойко малюсеньких —
Згодовать не встигли.
Погинули й дітки
За сизою скоро,
Я стогнать остався —
І воля не мила.
Нема уже більше,
Ким я утішався,
Милої немає.

Лунь зі мною стогне, —
Се моя утіха
У лютому горі,
В нещасній годині,
Стогне, хоч без лиха". —
"Чого ж ти у лісі,
Голубчику сизий?
Ти б летів у поле,
Ти тут один сидиш,
Там би найшов стадо,
Може б, прогнав горе". —
"Що стадо допоможе
Мені, бідоласі?
Там усі чужії.
Одняли у мене
Вірную і рідних
Вороги лихії.
Коли суха вітка,
Котра підо мною,
Знов зазеленіє,
Тоді сиза буде
З рідними до мене
І серце зрадіє".
Да й застогнав дуже,
Ізплеснув крилами,
Аж лист стрепенувся,
Полетів по пущі,
Більш на тую вітку
Він і не вернувся.

.....
Тоді юнак сказав:
"Треба забувати,
Котру я кохаю;
Бо й мені так буде,
Що жінку із дітьми
В місті поховаю.
Бо я без худоби,
Може, дітки будуть;
Хто їх нагодує?"
Козак той у світі,
Як голуб в дуброві,

Стогне да сумує!